

הלבות פטח סיון תמב

כיאורים ומוסיפים

[משנ"ב ס"ק יט]

מרקש ותמיינן²⁵, ולא אקדרין שנתקפטו על-ידי החהטה אפלו
ונתקפה ונתקפעה שם, שאין מירפות מחייבין²⁶.

(25) ואפלו למתהינו שאנו חוששים בכל מי פורთ שמא התערבו
בחם מים [וכמו שבת לישל (ס"ק טו)]. כתוב השוע"ר הרבה (ס"י) שמיינט
אין להזכיר בהיטה הנמצאת בדבשו בין, בין שהחשש שלא
לולש עיטה بما פירות ושלא לעשות מכם בתבשיל עם כמה יינו
אלא בבחילה, אבל בדיעבד אין לאסוד מחמת חשש זה. ומה
שאמנם חמירים אף בדיעבד והוא מושם שאם נתיר לאובלם בפסח
יש לחוש שהוא פעםacha העיטה בכתהילו, אבל בדבר הנעשה
maiilio [בגן הויטה שנפללה לתוך מי פירוח] אין להזכיר בדיעבד.
ובען זה כתוב המשני ל'קמן (ס"י) תלג' ס"ק ח) שבמי פירות
מחמורים שלא לטעם בקמץ בידיהם, אבל אם התערבו במילא,
נשאר הדין שהם מותרים.

(26) ובטעם הדבר כתוב לעיל (ס"ק ד), שאף אם תפחה העיטה מוחמת
מי פירות אין זה חימוץ אלא סרכון.

אבל, לגבי חיטה שנמצאה בקינה ודויא אינה בתוך דבש או יין.
כתב השוע"ר הרבה (ס"ט) שמהמורות להלות שמן דסתם ונשותה
במים ומהם התבבקעה, והרי היא חמן. אבל בשנמצא בתוך מי
פירות, כתוב שם שאין לחוש שהוא התבבקעה קודם שנפללה לתוכם,
אלא חללים שהתקבעה לאחר שנפללה לתוכם ומהמותם, בין שאין
לחזוק באיסור מכפק (הגראש"ב ולדנברג).

[משנ"ב ס"ק יט]

ונזקן בקייריות להזיהה, קיבל בימי-פרות עם פים אין לולש
לפנטולה אפלו בשעת נתקען²².

(22) והזהיר את (אריך ס"י קבא ס"ק יב ד"ה ובע"ע). שם אמר כי
אפשר לשמש בכלי פירות לבגד, יש להקל על זריך זקן או חוללה
לולש את העיטה אפלו בכלי פירות המונדרים במקומות, ובבלב
שיודרו שלא תחמיר העיטה, ובמי פירות לבגד שיש להקל אפלו
אם נהנס והחמיר. וכותב בשיטת הלכות (ס"א) שימושם מדבריו
שהתир אפלו אם לא אפה מיד.

[משנ"ב ס"ק כ]
ולאמר מירפות, דקרים שאינן מתקפה משקיע שפיקום י"ד ש"ט

ק"ט [ומבאים לעיל בסע'ן קנתא²³] וכו', וזה לען פמלה לען
גפון שלא יצא טמאה מוגפו, פמברא בינו-היצה שע"ג²⁴.

(23) וזה: צין, דבש, שמן, חלב, טל, דם, מים. ובירא במשנ"ב שם
(ס"ק יד-טו) שדבש היינו דבש דברדים, ולא של תמדים או מן אחר.
ושמן היינו שמן זית ולא שאר שמנים. וחולב כולל גם מי חלב או
חמאה שנימוזחה.

(24) וזה (ס"י שכט ס"ה) בירא השוע"ר שני שיצאה צמאה מוגפו
הינו בעלי קוריון חבות נדות וולודות, ויכול ליתן את החלה
לקטן שלא ראה קה, או קטנה שלא אותה נדה. תעיצה זו דיא ודקא
בחלת חוץ לאין שאינה אלא מודרבן, אבל חלה ארץ ישראל אינה
נאכלת אפלו לטמא מת, כמובואר בשיער שמן, וכותב בדרך אמונה
ביכורים פ"ה ציהיל ס"ק עה, ופיו ציהיל ס"ק פח שצורך לקובה.

הלוות פסח סימן תשב

ביאורים ומוספים

כלומר שעכשו נפלת החינה לקערת ולא לפני כן. אבל אם נמצאה החינה בחבית אחר שהוציאו את הברוב לקערת, גם הכרוב שבקערה בית החדר אسو, כיון שהדי שיש אישור בחבית ובול השללה היא ממשי הוא שם, ומהזקנים אישור מזמן לומר שהחיטה היהת בחבית גם לפני כן.

[משנ"ב שם]
גמ' כן מפור, שאין כאן אלא מידירות בלבד בלב[29].

(29) ואיפלו אם נשרה השומן במה ימים עד שנבלעו בתוכו, כתוב השוער הרב (ס"ז) שאם אחר כך נהגב מלחלחות המים שעלייך קורט שהתייהו, דין כמו פירוט בלא מום, לפי שאין על המים הבלתיים שם מים עד שהותלו וישאו לחוץ, בגיןبشر יבש שמודיע ביממות הנשימים מחמת המים שהודח בהם.

[שע"צ ס"ק ח]

ולשנ"ע חפק דהיא בפשתה, קרב זקופה ואיזה אולתר, לילא בבוש[30]. (30) ובmor שמברואר בשוער (יד"ד סי' קד ס"ב) לגבי אישור הנמציא בתוך שומן ונשחששה בו מעת לעת, שקדוש איטו אשר משומן כביש.

[ביה"ל דיה הויל]

ונין בריט"א שם בסוגיא⁽³¹⁾ וכו', ואפיקען צל-בל-פניהם בונון דיין שנמאניב אעט וCKER נקבעל נובלין ענ לפקען גלעדים⁽³²⁾. (31) ודברי הריטב"א הובאו ביה"ל ליקמן (סי' תרגס"ב ד"ה משמן). (32) אבנעם החוז"א כתוב (אויח"ס סי' קבא ס"ק ב) שאין להקל איפלו אם החערבו קודם שנות לתוכם את הקטנת, אלא אם בן נתן מעת מים בין בתוך שלושה ימים לזריכתו, שאו הדברים נחפכו לין כUMBואר בשעה"צ לעיל (ס"ק יא).

[משנ"ב ס"ק כט]
וכן אם סחפה לא נתקעה רק נתקעה לבד[33].

(27) ווחילוק בין בקעה לנתקעה, ביאר ליקמן (סי' תטו ס"ק ל-ו-לו) שבקעה היא שהתקעה ממש, לנתקעה הינו שנפוצה כל כך עד שעומדת להתקבע.

[משנ"ב שם]

קלא מתקין אסועא, ואפרנין בכללי שני נמצא ושם קונה גם מקדים, וכשהריקי משפטן עלייה כבר לא חי מים בקהל[34].

(28) כלל וזה שאין מחייב אישור מקום למקום, נאמר בכמה מקומות בשיס לבוי טומאה ואיוסרים, בגין (מד"ה ה, א) אם נגע באדם מערב, ואין יודע אם זו הוא או מות, ולמהר מצאחו מות במקום אחר, כיון שנתקין שאין מחייב טומאה מקום למקום, אין אומרים שהוא היה מת גם במקומו המקורי, ולכן הנגע טהור. מהו שאין כן אם הטעמה או האיסור הוא במקום מסוים, והספק הוא רק ביחס לזמן מתי נטמא הדבר או נפטר, בוה אומרים את הכלל של 'מחויקן אישור זמן לזמן', ואומרים שהוא בגין עד לפני כן ולא שעכשו באו לבאן. ולכן אם מרגע תרגולות בפסח במים חמיב כדי להסיר את נזחותה, ולאחר מכן ממצו בימי חיטה בקעה, כתוב במשנ"ב ליקמן (סי' תטו ס"ק נג) שהתרגולות אסורות, ואין אומרים שהחיטה נפלת אחריו שהוציאו את התרגולות, שהרי המים הם במקום אחד והספק הוא בזמנם, ומהזקנים אישור מזמן לזמן.

וכען זה כתוב ליקמן (שם ס"ק מט), לגבי מי שלקה ברוב מחנית ושם אותו בקעה והוליך אותו לבית אחר או למקום אחר ונמצאה בקערת חיטה בקעה, שהדין הוא שהברוב שנשאר בחנית מותר, ולא אומרים שהחיטה היתה בבר בחנית, מושם שאין מהזקנים אישור מקום למקום אלא אומרים 'כאן נמצא כאן היה'

